

Nagy-Kőrös, virágvasárnap
1859.

K. 513 / 1144.

Édes Miskám?

Isakasszint oly állapotban vagyok, mint te, engem is a feleségem hajszol, hogy írjak már, mert az ő levele negyednap óta kőz, s nem akarja elküldeni azt engem nélkül. Ebből az sejrik ki, hogy a mi állott feleségeink még is jobbak mint mi — legalább a levélírásban. Tegnap ugyan már belefogtam volt, de nálam ritka eset egy férfiúval be is venni a levelet; kizavartak, magam se bírtam, mert igen savanyú órában kerdelem vala hozzá: pedig mi a mennykövér irjunk egymásnak világfijátalmas leveleket?! Ha még azaz egy két óra is — melyet egy, másval így a távolból elfecsegtünk — panasz és gyötrelmek, hol kereszünk egy kis örömet e siralom völgyében?

Nagy dolgoz fenegetem, édes barátom. Igen, igen jó volna meggyőztes találgatásunk, s általában, hogy a család, koraid után porára hagyni szinte nem tanácsos: de hol is mihez. Te nem jöhettek. De nincs remény, hogy még augusztusig jobbra fordul a kedves k. bizony egyet, lége? Diligenciában ne is jöjselek, (nem azt értem, hogy delixsánczon ne), az verett nyugis állapot lenne rám nézve, soha! Kellene néhányszor látogatásod: de a szünnapok alatt? En még nem tettem le a reményről, hogy eljöhettek. Mert hogy mi menjünk, az már nem oly könnyű, mint a millkor. Akkor én, feleségem s a két gyermek, menünk: most pedig egy 4 felnőtt tagból álló család menne nyakutokra. Igaz, lehetne egy kis kegyet, lennével, hogy Laci is indulna — vagy valamelyiket legalább a szünidőre vagy halottára vagy máshová eljor, táltatnam: de mikor mind így vagyis hamarára, hogy in, kább engem hagyhatnak otthon, mint őt maradjanak. Mind e mellett sokszor beszélgettünk mi azon, hogy le, betne kimódolni az íkét. Előre orvost teszek, nehogy igéret nek vedd, a mit mondandó vagyok, s megint önkéntesnek vetem, mint anno 1854(?), ha nem talad teljesíteni. Hal

biz én, - hogy üres vagy sücs óráimban valóban magamat -
előelőresem a Karaszfele földabroncs: nékegetem, hol van Hanva,
és hol nagy Kőrös, merem a távolságot így is nagy is, erre is
arra is, - mikép volna közelebb, kényelmesebb, - s a mi nálam me-
gint nagy tétel: olcsóbb. Miskolcra ugyan, Debrecenre inkább jtre,
hanor el lehet rászorani, ha a vasút megnyílik: de egy ak,
hogy a tenger partaságon ismeretes "Semminél" egyebet nem
látmi, - más az, hogy ily nagy kerülővel, 4 személyre egy
csónkyra a vasút sem legolcsóbb jármű. Lak 24-25 forint le,
gyon egy személyre, jövet-menet: négyre az is nagyot ránt. A
győrhajóval is ilyen formán áll a dolog. Az ő Sitta magas part,
jaistak benső reixet, s Kőrü helység tornyát eléggé megkémelttann
a mulikor: de meg azt sem fogtam engelm, semmi esetre hogy kedv,
böl megint a "fátyol" vanciolján bennünket 10-12 mérföldnyire.
Legrovidebbnek és talán legolcsóbbnak, vagy, ha nem, legélvetelebbnek
gondulnám Vácrig varuton, ott kővít fogadni, B. Gyarmat, Losoncs
Füleken át Kapnácskőre, - onnan aztán majd csak hára talátnánk
Hanvára. Az eger út - Vácrig Kapnácskőig - mint én mappa
után számírom, nem igen több 12 mérföldnél, - aztán meglát,
mám híres nevezetes Neográtud vármegyét, a palóccsalok hára,
járt, ha rá nem érnék is, hogy megmáskáljam váromjait.
Quid sagis tu hoc?

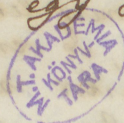
Konban - megegyeztet ötlak - nehogy minderre többet
épis, mint Europa nepei a kilátásban levő (?) congressusra.
Háttha még addig fel is fordult a világ: Nagykeüireis Pata,
goniába, Hanva pedig Sibiériába csöppen? Midin negyöd éve ott
járta, cholera volt; háttha most meg oly nagy háltorú lesz,
hogy a fatu végeig is csak katonai fedezet alatt mehetünk.
Mi lenne, ha ott fogna török vagy tatár, s nem erevzene töb,
bi vünza Kőrösre professornak? Ez elég komoly akaraty foga
kani: de fájfalom, nemcsak ex gárolja horkátok menésimket.
Polgovernor kellene - perre, nem tudok. Össze kén valami tudós,
kormán, főkifoglaltának: de még sehol sincs semmi. Már gon,

dolgom is, jobb volna szépen lemondani, mielőtt, az én elűlés,
infam-cassiroznak: úgy is mit csinállok én közeim, mikor
semit sem csinállok. De megint hozzám lapodzik a fesselt
arckép nina – a remény – s azt mondja: „tűnj, nem lesz
mindegy így.”

És ilágyi megvan a maga koporras nőlen állapotjában.
Erősen önkül, de sevvá engem is elhagy pedig én is
gyakorlom azt a mesterséget, vagy, 20 év óta. Jót nevettem
a minap. Egy collegium skatmaron, vagy skatmaron, vagy hol,
fűtellefűt, s így hozzám egy erősen gyenge nő, a
mossoul vére skatmaronból „Inis desiderio sit puer aut
modus tam cari capitis” lani, cari mondám nevelve
s belürem az irományt többi erektyleim köze. Mers
lutarod kell, hogy én mindjárt – mindigre kapok a postán,
ismeretlen celebratásokból egy egy nyaláb verset, hogy
bíráljam meg, azaz mindjárt ki skatmaronra a halhatat,
lanság anashemaját. De én nem vagyok oly kegyetlen.
Efelelekből már is szép gyűjteményem van. Na a minap
hogy járok. Peddig hozzám egy fiatal ember, hogy ő
skatmar, hogy őt egy barátja küldte hozzám, ki hasonlóan
skatmar, egy csomó verset. Mindyárcs extembe jutott
Petőfi a Pökösi kis Pökösi börténben, s éltem a gyarmat,
pökösi, hogy ifjú barátom Bajrád akar velem fogat,
ni. Kapom a csomó verset, fogatom, erősen majmolja
Petőfi gyengéit. Mondom a legénynek, hogy barátja úgy
látszik sokat olvasni Petőfit – „igen – valarod – azt olvas,
sa, mindig csak azt. En tanácsolom, hogy minál ismét
lehetőségét látok, próbáljon barátja meg egy kis önállóan
lenni skatmar, mert kes Petőfi nem lehet, nem is lesz. Azaz
eluenst az ifjú, de verrei nála is hagyom, hogy tűnj ki
egy napon, mikor valamit eljön értéke. „De hat tovább itt
marad én?” „Igen, a fogatban lesz még néhány nap.

Nó ha's forduljon elő holnapután, akkor íres, írói lesz. Akóta sem lát
tam többé, de kapot a helybeli postabirodól egy levelet, melyben
kérde: igaz-e hogy valami Thüringer Márton veresét keres
hosszán - s mit említek a fiatal emberről, mert a városi rendőrség
nét feléme, hogy a fogadóban napul, s azé nélkül elmenekült
mert mindig csak jár fel s alá s mag-fenhágon bekel (várakozgat),
En' mindam rá a mennyis embert, s így elprabadult, de felém
se jött. Később kaptam némi írt a városból egy levelet "Beuker"
ki "Márton" név alatt, melyben mennyire fűdre kir, hogy bíráljam
meg veresét, küldjem hátra, s mindezt felett mondan ki, hogy
ő püta, men ő az akar lenni, mert ő olyan, mint az írult
etc. Nem feleltem rá, magam is féltem keréme a fiatal em.
bere, hogy baja van. Idő múlva kapot egy új levelet, de
egész más hangon. Idő sines többé az én bírálatomról. Lóhá,
sen bekel. Elmondja, hogy ő még az őron Vahos I. néi jár,
s akaratosa neki egy városi veres. Vahos vártatott neki,
lapját is megküldte, de ő nem volt hán, más ember kére,
be kerüle s aul csak ugró kapta meg mind a levelet,
mind a lapokat. A levél a legmagasabból kifijezéssel
írva, a lap első skála az ő veresét hossa, ajánlat
mellett. Tehát tölem csak azé kére, küldjem hátra máram
hagyott veresét. Vahos már őbelőle embere farag. "Cittag"
Márton". - Ha a napkeletet olvasod, vagy lárod, ismerte
ked'e nevet, melyes Vahos nyíltában még magasztal.
En' nem látok megérde benne semmit: csak akers irram
meg e curiosumot, hogy ha majd egykor Cittag nevetől irs,
hangzik a kés háta, emlekezéssel velam történe Kalandja"
ra.

De ki is fogad az ofubara'gete, a papirból. Isen
álloj meg, és jó barátsám, - kérem, vöddel együtt. Isen
reprent, min' mi, s mig mi. Irj ne sokára, - innen
van a hátnál mikor csak egy sorokot is vetki

barátsod
Aranyas

4. Kati R. is is kágy. Engedre meg
Professornak. Ide sorra én lekel itt
az uulsi Mohikán. -